

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska**(Sprawa C-271/09)**

(2009/C 233/12)

*Język postępowania: polski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Montaguti i K. Hermann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— o stwierdzenie, że poprzez utrzymywanie w mocy artykułów 143, 136 ust.3 i 136a ust.2 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych z dnia 28 sierpnia 1997r., które ograniczają inwestycje zagraniczne polskich otwartych funduszy emerytalnych, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 56 Traktatu WE;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji artykuł 143 ustawy organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych z dnia 28 sierpnia 1997 r. (dalej: „offe”) ogranicza wartość lokat dokonywanych poza granicami RP (dalej: lokat zagranicznych) jakie OFE (otwarte fundusze emerytalne) mogą dokonać na mocy ustępu 2 tego przepisu, jedynie do 5 % wartości aktywów OFE. Ponadto, katalog rodzajów inwestycji zagranicznych ustanowiony w art. 143 ust.1 ustawy „offe” nie zawiera szeregu kategorii lokat, jakie przewidziane są dla inwestycji OFE na terenie Rzeczpospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 136 ust.3 ustawy „offe” wartość lokat w tytułach uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą i o których mowa w art. 143 ust.1 teże ustawy nie jest brana pod uwagę przy ustalaniu aktywów netto OFE. Natomiast na podstawie wartości aktywów netto OFE obliczana jest wysokość opłaty za zarządzanie OFE. Tym samym, według strony skarżącej, przepis ten stanowi ograniczenie przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, gdyż zniechęca on OFE do inwestowania aktywów w zagraniczne fundusze inwestycyjne.

Art. 136a ust.2 ustawy „offe” stanowi, że koszty transakcji związane z zagranicznymi instytucjami rozliczeniowymi mogą być pokrywane z aktywów OFE tylko do wysokości nieprzekraczającej odpowiednich kosztów krajowych instytucji rozliczeniowych. Przepis ten może zniechęcić, zdaniem skarżącej, OFE do dokonywania inwestycji zagranicą, ponieważ nie można będzie pokryć kosztów transakcji z aktywów OFE w pełnej ich wysokości jak to jest w przypadku inwestycji krajowych.

W opinii Komisji art. 56 WE znajduje zastosowanie do działalności lokacyjnej OFE, która jest częścią polskiego systemu emerytalnego opartego na kapitalizacji składek członków OFE. Przedmiotowe ograniczenia przepływu kapitału nie mogą być uzasadnione względami nadzoru ostrożnościowego na

podstawie art. 58 WE ani nadrzędnymi względami interesu publicznego. Ograniczenia ilościowe i rodzajowe nie są bowiem właściwymi środkami mogącymi skutecznie zapewnić stabilność finansową zgromadzonych przez OFE składek członków OFE. W każdym bądź razie wszystkie sporne środki są nieproporcjonalne.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 20 maja 2009 r. w sprawach połączonych T-405/07 i T-406/07 CFCMCEE przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 lipca 2009 r. przez Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE)**(Sprawa C-282/09 P)**

(2009/C 233/13)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe i L. Paudrat)

Druza strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku wydanego w dniu 20 maja 2009 r. przez trzecią izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w części dotyczącej częściowego oddalenia skargi skarżącej i utrzymania w mocy decyzji wydanych przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniach 10 lipca 2007 r. (sprawa R 119/2007-1) i 12 września 2007 r. (sprawa R 120/2007-1), na mocy których zostały odrzucone zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych PAYWEB CARD nr 003861051 i P@YWEB CARD nr 003861044 w odniesieniu do następujących towarów i usług:

— „karty z układem scalonym lub mikroprocesorem, karty magnetyczne, karty identyfikujące magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów”, należące do klasy 9,

— „usługi związane z nieruchomościami, ubezpieczenie od wypadków, agencje ściągania wierzytelności, analizy finansowe, ubezpieczenia, wycena majątku nieruchomego, emisja bonów wartościowych, kasy (banki) oszczędnościowe, wymiana walut, weryfikacja czeków, emisja czeków podróżnych, finansowe (doradztwo -), pośrednictwo ubezpieczeniowe, pośrednictwo w sprawach majątku nieruchomego, depozyty przedmiotów wartościowych, depozyty sejfowe, wycena finansowa (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), usługi powiernicze, informacje finansowe (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), zarządzanie majątkiem, informacje finansowe, ściąganie czynszów, ubezpieczenia

zdrowotne, ubezpieczenia morskie, ubezpieczenia na życie, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych”, należące do klasy 36,

— „łączość poprzez terminale komputerowe, nadawanie telegramów, informacja o telekomunikacji, poczta elektroniczna, przesyłanie informacji, komputerowa transmisja wiadomości i obrazów, transmisja satelitarna”, należące do klasy 38.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na poparcie odwołania.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia — naruszając w ten sposób art. 253 WE i art. 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ — ponieważ nie skrytykował zaskarżonych decyzji OHIM za brak uzasadnienia. W decyzjach tych bowiem Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła całościową analizę charakteru odróżniającego oznaczeń słownych PAYWEB CARD i P@YWEB CARD w odniesieniu do rozpatrywanych towarów i usług, nie motywując swego rozstrzygnięcia w stosunku do każdego z nich. Natomiast całościowa analiza jest możliwa tylko wtedy, gdy między towarami i usługami występuje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek, pozwalający na stwierdzenie, że tworzą one kategorię lub wystarczająco jednolitą grupę, co w sposób oczywisty nie ma miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ towary i usługi objęte zgłoszeniem pełnią różne funkcje.

W drugim zarzucie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę, zgodnie z którą zakresy stosowania poszczególnych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia nr 40/94 w pewien sposób na siebie zachodzą. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału każda z podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezależna od innych i wymaga odrębnego rozpatrzenia. A zatem Sąd błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w stosunku do towarów należących do klasy 9, gdyż w ich przypadku nie przeprowadził faktycznego odrębnego badania podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Ligi Rici przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-286/09)

(2009/C 233/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Ricci.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

1) „Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnień do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnień do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Aduo Pisaneschi przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C- 287/09)

(2009/C 233/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aduo Pisaneschi.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)